

videlse af Bedriften, at de fra Aar til Aar tager fat paa Opdyrkning af smaa Partier af den Hedejord, der omgiver deres opdyrkede Areal. Paa den Maade tror jeg, de private bedst kan løse Opgaven. Jeg tror ikke, det vil være rigtigt, at man i stor Udstrækning tvinger de unge til at skulle sætte Bo paa Heden. Det forekommer mig, at vi har saa megen god Jord, at det er rimeligt at henvise de unge, som skal sætte Bo, til at dyrke den gode Jord. Jeg ser med Ærbødighed paa de Hedeboere, som har ofret et Liv i Arbejde paa Opdyrkning af Heden, men jeg kan ikke erkende, det er en Lod, som man i Virkeligheden skulde henvise Ungdommen til. Jeg har ogsaa haft Lejlighed til at besøge disse Hedeopdyrkere, været i deres Hjem og set, under hvilke Forhold de lever, og jeg kan ikke faa dette romantiske Skær over den Virksomhed, som det ærede Medlem fra Herning syntes at ville kaste over den. Jeg kan respektere de Folk for det Arbejde, de har gjort. Det er et dygtigt og et stort Arbejde, mange af dem har udført. Men deres Levevilkaar har sandelig ikke altid være lyse, og de Børn, som er vokset op i disse Hjem, har der tidt været budt Arbejdsvilkaar, som jeg tvivler om, at ret mange Medlemmer af denne Forsamling ønskede, at deres Børn skulde være underkastede. Derfor skal man være noget varsom med at henvise Arbejdskraften til Opdyrkning af Hedejord. Jeg tror, at hvor der er Tale om at tage fat paa store Arealer, vil den Fremgangsmaade, mine Partifæller har anvist, at Staten skulde tage fat, være den rette. Men jeg erkender, at hvor Forholdene i øvrigt former sig saaledes, at de bestaaende Hedebrug kan indtage ny Hedejord under Opdyrkning, er det rigtigt, at Staten støtter disse Bestræbelser, og jeg vil ogsaa være med til at lade Staten støtte dette Arbejde i højere Grad end hidtil. Herom kan jeg i det væsentlige være enig med det ærede Medlem i de Betragtninger, han nylig fremsatte.

Jeg vil dernæst gøre nogle faa Bemærkninger angaaende vore Skatteforhold. Venstres Ordfører gjorde sig forleden til Talsmand for, at vi snarest muligt maatte have en samlet Revision af vor Skattelovgivning, saavel vedrørende de kommunale Skatter som Statsskatterne. Heri kan jeg være ganske enig med ham. Dette Krav er blevet stillet fra Socialdemokratiets Side, og der blev i Skattelovsudvalget netop fra vor Side gjort gældende, at de Skattelove, vi nu skulde have, fordi det af Hensyn til Statens Finanser var nødvendigt at

faa dem, maatte have en midlertidig Karakter. Det lykkedes at faa dette Krav gennemført, og jeg mener derfor, at Tiden inden disse Loves Udløb maa anvendes til en Forberedelse af en samlet Revision af vore Skattelove. Men der er et enkelt Omraade, hvor vi daarligt kan vente med en Revision i de to Aar, det er med Hensyn til Fradragsbestemmelserne. Det kan synes noget mærkeligt, at man nu, saa kort en Tid efter Statsskattelovens Vedtagelse, rejser dette Spørgsmaal. Jeg skal dertil sige, at jeg baade her i Salen og under Udvalgsarbejdet gjorde gældende, at de Fradragsbestemmelser, som findes i Loven om Indkomst- og Formueskat til Staten, langt fra er tilfredsstillende, ja, at de endog under de nuværende Forhold vil virke meget uretfærdigt. Det er saadan, at der som skattefrit Fradrag beregnes 800 Kr. i København, 700 Kr. i Købstæderne og 600 Kr. paa Landet foruden Fradraget for Børn, som er henholdsvis 100 Kr., 85 Kr. og 70 Kr. Nu maa man huske paa, at disse Fradragsbestemmelser blev indført i Loven af 1903, og det turde da være ret indlysende, at de ikke er tilfredsstillende nu. Jeg erkender, at den Skala, vi fik gennemført i Statsskatteloven, er langt mere tilfredsstillende end den tidligere Ordning, men for de ganske smaa Indtægter vil Forholdene dog, takket være disse Fradragsbestemmelser fra 1903, blive saaledes, at jeg er overbevist om, at heller ikke den højtærede Finansminister, som jo modsatte sig, at vi fik andre Fradragsregler, vil føle sig tiltalt af deres Virkning. Det vil i Virkeligheden blive saadan, at endog alderdomsunderstøttede kommer til at svare Statskat, og det turde dog være noget ud over det, som man almindeligvis vil kalde for rimeligt, at ogsaa de, som har hele deres Underhold i Form af Alderdomsunderstøttelse, skal svare Statsskat. Kommunerne, i hvert Fald de Kommuner, hvor der sidder en frisindet Kommunalbestyrelse, har gjort sig store Anstrengelser for at hindre, at de alderdomsunderstøttede kommer til at svare Kommuneskat, og det har man maattet gøre paa den Maade, at man yder dem saa meget mere i Understøttelse, som de skal svare i Skat. Om det nu er muligt at gaa den samme Vej med Hensyn til Statsskatten, beror jo paa, hvorledes Ministeriet ser paa denne Sag. Der vil sikkert findes adskillige gamle Ægtepar, som faar 1 200 Kr. om Aaret i Alderdomsunderstøttelse—i hvert Fald burde mange oppebære